

קטונותי החסדים

ניסים גדולים של תינוקות קטנים: 570 גרמים שהלכו ופחתו עד ל-460 גרמים של פגית שהיום בריאה ושלמה, ו-815 גרם של אחותה שהיום ילדת גן לתפארת **אתי אהרונסון**, אמא לעשרה ילדים, ביניהן שתי פגות לשעבר, מספרת על איילה שתחיה ששקלה פחות משקית חלב דל שומן, ועדי שתחיה ששקלה פחות מקופסת ארבעס שקונים במעדנייה לשבת. על תלות מוחלטת בקדוש ברוך הוא, על התפילות, הדמעות, הטיפולים, המסירות וההשקעות בדרך לצמיחה **ילדות הניסים** חני לייזר

כבר ארבעים ושמונה שעות כמעט ברציפות לא יוצאת אתי אהרונסון מהמטבח. היא מקרימה ומאדה, מטגנת ומקפצה, והידיים שלה מלהטטות בלוליינות מרשימה. השמחה הפנימית היא שמבעירה בה את הכוח. הערב תתקיים בביתם סעודת הודיה גדולה, בהשתתפות רבנים ועשרות מבני המשפחה וידידיה. מן המרכז והדרום, הבירה והשפלה, כולם מצפינים לרכסים רק כדי לחזות בפלא הגדול - איילה.

קדמו ליום הזה שלוש מאות שישים וחמישה יום של תפילה, של תהילים ושל קבלות טובות לרפואת התינוקת איילה בת אסתר, שנולדה במשקל 815 גרם, והנה היא כאן חוגגת יום הולדת שנה. היום נסגר מעגל וגם נפתח אחד חדש, וזהו הרגע הנכון והמדויק לומר ברוב עם 'נשמת כל חי' ומזמור לתודה, בתפילה לנחת ושמחה גם הלאה. על הקיר הגדול ממול מוצדות תמונות של איילה הקטנטונת, עטופה בצינורות ומחטים, ומסביבה בלוני חמצן. התמונות מדברות בעד עצמן. מצמרות בעד עצמן.

והנה, כאן בסלון, ברגע נתון זה ממש, משתובבת איילה הזריזה, נכנסת ויוצאת בין הכיסאות והאורחים ועיניה הכחולות צוחקות למרחקים. 'קטונתי מכל החסדים' מתנגן הסאונד ברקע. נושמים כאן אמונה צרופה. כולם מהופנטים אל המקרן, מתפעמים מן המציאות העולה על כל דמיון. אף אחד מהנוכחים לא מעלה על דעתו שבעוד שנתיים וחודשיים יופק סרט נוסף שכזה, עם גיבורה אחרת, קטנה יותר, הראויה יותר, ושורדת! גם בו יהדהד ברקע שיר האמונה והחסד, ואולי רק הלחן יהיה חדש, כי הסיפורים שלהן דומים כל כך, אבל שונים כל כך.

כמה שבירריים הם החיים וגדולים מעל עצמם. ואם ריבוננו של עולם רוצה, אפשר להתחיל את המסע הזה אפילו בחמש מאות ושבעים גרם, ולא יותר.

חבילה קטנה ומושלמת

מיתרי הקול של אתי צעירים ותוססים, גם האנגריה שבערת בה לא מסגירה את היותה אמא במשרה מלאה, לעשרה ילדים בלי עין הרע, ובין השאר מחותנת מאושרת. "רגע, אז על מי את רוצה שנדבר?" היא מחייכת. וקורצת.

אני מזכירה לה בעדינות שכבר קבענו לשוחח על הפגה שנולדה זמן רב לפני המועד. היא צוחקת באושר ומחבקת את שתי בנותיה, בת הארבע וחצי ובת עשרת החודשים.

אני נותנת רמז נוסף ומבקשת לשמוע על זו ששקלה פחות משקית חלב. היא נושקת לאיילה במצח. וגם לעדי. והתשובה שלה מובהקת: שתיהן.

איילה רצה לקפץ בטרמפולינה ועדי מנענעת לעצמה את הלול. מנומסות קטנות, מאפשרות לאמא לדבר בנחת. אתי נושמת עמוק וחוזרת שוב אל מלחמת ההתשה וההישרדות.

"שלושה שבועות הייתי מאושפזת בבית חולים רמב"ם בחיפה, שלושה שבועות שנדמו בעיניי כמו נצח, בימים הכי עמוסים בלוח השנה היהודי, ימים של תשרי. הכל

התחיל מביקור שגרתי במרפאה, משם נשלחתי לאשפוז במחלקה לסיכון גבוה. בבית חיכו לי שבעה ילדים תוססים, בהם בכורה מסורה שמנצחת על המלאכה. את הימים והלילות העביר בעלי בנסיעות ארוכות מרכסים לחיפה וגם לטבריה, שם הוא מכהן כר"מ בשייבה". הושענא רבה תשע"ה. בבית הסבו בני המשפחה לשולחן החג. "בעלי מספיק להגיע לבקר אותי בבית החולים ולהשאיר לי ערבה חבוטה. אני מזרזת אותו לחזור. צריך לארגן לילדים אפודות חגיגיות ודגלים להקפות. תגילו ותשישו בשמחת התורה".

ליל שמיני עצרת. הדים של פזמוני תורה מתפזרים בחיפה האדומה. במחלקת היולדות ברמב"ם נראה כאילו הזמן עצר מלכת. אתי אהרונסון מובהלת לחדר הלידה. בגפה.

"מזל טוב אמא!" קוראת הרופאה וצליל רועד בקולה. חבילה קטנטנה ועטופה מציצת בבכי דקיק, מועברת במהירות לטיפול נמרץ יילודים. 815 גרם בלבד. קטנטנה ומושלמת.

"לא נתנו לי כמוכן להחזיק אותה, אפילו לא לגעת לשבירר שנייה, אבל מבט אחד חטוף על גופה הזעירי נתן לי את הכוח להאמין שהיא בת קיימא. ראיתי את הפנים שלה, והצבע, ואפילו תוזות הידיים (שנראו אז כמו חוטים), והבנתי שהמיניאטורית שלי תחיה. תחיה בעזרת השם".

הרכה הנולדת נכנסת לאינקובטור והיולדת ההיסטרית מועברת למחלקת התאוששות. "חשבתי על העובדה שאיש בעולם לא יודע שילדתי, ויש לי עוד עשרים וארבע שעות כדי לשמור את הסוד הזה. זו הייתה תחושה מוזרה.

"אחרי כשעתיים ירדתי לפגייה לעטוף את הילדה שלי באהבה. המחזה שנגלה לעיני השאיר אותי המומה. איך מצאו בקטנטונת הזו כל כך הרבה מקום כדי לתחוב בה כל כך הרבה מחטים? במאמר מוסגר", היא מוסיפה, "כשהגעתי לראשונה לאינקובטור של עדי שלנו, גיליתי שאפילו במשקל נמוך יותר אפשר לנעוץ מערכת חוטים כזו, והרבה יותר...

"אף אחד מבני המשפחה לא היה לצידי כשצללתי לראשונה לפגייה, אבל הרגשתי בעצמי כמו תינוקת קטנה, עטופה בידי הרחומות של ריבוננו של עולם, 'גמול עלי אמו', וזה הצינור שהזרים בי את הכוח".

בשורה עמומה

רק הפציע הכוכב השלישי בשמים, וכבר התקשרה אתי לבעלה ולילדים, לבשר להם את הבשורה הטובה. בת נולדה, חמודה ופצפונת. "מיד התניע בעלי את הרכב ויצא אל בית החולים. אישור כניסה לפגייה הוצמד גם אל זרועו, ומאותו רגע הפכה הפגייה לביתנו השני. הראשון. למשך תקופה ארוכה".

כשאתי מתארת את תגובות הסביבה היא מגלה אמפתיה כלפיה. "היו כאלו שרמזו לנו שלא כדאי להיקשר רגשית... היו כאלו שבכלל לא סיפרו לילדיהם שנולדה לנו תינוקת. היו כאלו שהגיבו באנחה כששמעו על הבשורה. למעשה, רק המשפחה המצומצמת התבשרה על הלידה. אפשר לומר שהייתה שמחה מהולה בדאגה".

אשת שיחי מספרת ברהיטות והמילים שלה יוקדות ומלמדות על תעצומות נפש. אני מחפשת דמעות,

הרכנת ראש מול רגעי השבר, אבל - לא! אתי אהרונסון כולה מקשה אחת של אמונה.

"את יודעת מה?" היא מחייכת, "אני נזכרת בעובדת הסוציאלית שהתיישה לידי במחלקה בתקופת האשפוז, עוד לפני שאיילה נולדה. היא נשלחה אלי במיוחד כדי להסביר לי את המצב, ומה יקרה אם וכאשר.

בחיוך שכולו הכלה ותמיכה היא פנתה אלי וגיששה: 'אתי, מה מחזיק אותך במצב כזה?' 'מה פירוש?' עניתי לה, 'תלות מוחלטת בקדוש ברוך הוא'. העובדת הסוציאלית הייתה נבוכה ומופתעת, ופתאום החלפנו תפקידים. אני זו שיצאתי מחזקת..."

בעצת רב, כבר בשבת הראשונה לחייה העניקו ההורים לאיילה את שמה, סגולה להחיל את התפילה על דבר קיים. בשעות הקטנות של הלילה, כשרכסים כבר הייתה מנומנמת, יצא הרב אהרונסון להדביק מודעות על הלחות בבתי כנסת: 'אנא הרבו בתפילה לרפואת התינוקת איילה בת אסתר'.

מניינים רבים התפללו לשלומה. "התלמידים של בעלי, בשיבות של הבנים, בסמינרים של הבנות, בחיידרים ובבתי הספר. מאות ספרי תהילים נקראו לזכותה. החלטנו להילחם בכל החזיתות, ומהי החזית שלנו כהורים? תפילות. זו הייתה ההשתדלות היחידה שיכולנו לעשות, ועשינו אותה בגדול. "אני נזכרת בעוגן נוסף שנתן לנו כוח ובעזרתו צפנו מעל המים, גם כשהם היו סוערים וגועשים", היא מחייכת בגבורה, "זו הייתה הברכה של מרן הרב חיים קנייבסקי שליט"א, שבירך והבטיח שהילדה תחיה".

נדנדת החיים

"שלושה חודשים שהתה איילה בפגייה, הווי אומר ששלושה חודשים ביליתי שם גם אני, לפחות חמש שעות בכל יום, ולפעמים גם פעמיים ביום. בתי בכורתי נכנסה במסירות לנעילי וניהלה את הבית ביד רמה, בלי להתחמק משום מטלה לימודית. ואולי כאן המקום לתת לה צל"ש על כך".

שהייה בפגייה, מסכמת אתי, היא חוויה מעצימה ומצמיחה אם רק מרגישים את התלות המוחלטת בקדוש ברוך הוא. "במחלקה הזו לא קשה להרגיש את הגבול הדק בין חיים למוות. אני זוכרת את שני המקרים שבהם נפטרו שני תינוקות רכים, שכנים של איילה, ואת הכאב העצום שהיה שם באוויר. וחרדה".

די היה במבט אחד על מערכת הצינורות שעטפה את איילה הזעירית, כדי להבין את קדושת החיים, וכמה צריך להודות על כל נשימה, ולפעמים אפילו להילחם עליה... "איילה סבלה ממצוקה נשימתית ואף הייתה מחוברת למכונת הנשמה. הריאות שלה היו רגישות ופגיעות, ואחד המאבקים שהיה מנת חלקה, היה המאבק בדלקת הריאות, שמאיימת על שלוותם של הפגים".

בשבועות הראשונים הייתה אתי מלהטטת כל השבוע בין הבית והפגייה, אך בהמשך החליטה להקדיש את עצמה בשבת לשבעת הילדים הנוספים. "המילים 'ליבי במזרח ואנוכי בסוף מערב' קיבלו אצלי משמעות כפולה ומכופלת. אני מתפללת עם הקטנים שחרית על הספה וחושבת על איילה, וכמה דקירות עשו לה היום, והאם שחררו אותה מההנשמה? ואולי, ושנא, ומי יודע מה.

"במהלך השבת אני עובדת על עצמי לחיות את הבית ולא לבוסס במחשבות, אבל החל מסעודה שלישית ועד לצאת

הכוכבים, המתח עולה אצלי בהדרגה. כמובן, המשימה הראשונה בצאת השבת הייתה לרוץ אל הטלפון ולהתקשר לפגייה. ואני לא מסוגלת אפילו לשחזר לך את רגעי הפחד הראשונים כשהייתי מזדהה: 'שלום, כאן אמא של איילה. מה שלומה??'

"אמנם את ההתמודדות עם איילה כבר גזננו באיזשהו ארסנל סגור", היא מגלה, "אבל עכשיו כשאנחנו מדברות, הכל צף ועולה כאילו מתחילה. נדמה לי לרגע שאני שוב במרוץ, מפזרת את הילדים במוסדות ושועטת אל הפגייה, תכף איילה צריכה לאכול..."

על כל נשימה ונשימה

"למעשה, ההתמודדות המרכזית בפגות של איילה שלנו", ממקדת אמא אתי, "הייתה בנושא הנשימה. איילה סבלה ממצוקה נשימתית, ובשל משקלה הזעום לא יכלה לנשום באופן עצמוני. בכל פעם שהרמתי את איילה עמדו לידי אנשי הצוות, כדי לעזור לי לחלץ אותה מהאינקובטור, בלי להחמיץ חלילה אף צינור אחד."

הורים רבים יכולים לתאר דופק לב מואץ, צמרמורת או זיעה קרה, בכל פעם כשהם נכנסים לפגייה, לפחות בתחילת המסע. אף אחד לא יודע באיזה מידע תקדם אותו האחות או איך עבר היום או הלילה...

אתי בעצמה נזכרת ב'הפתעה' שחיכתה לה בוקר אחד: "הגעתי כהרגלי בשעה היעודה כדי להזריק לקטנטונת שלי את האוכל שלה. מזרק קטן לשפתיים דקיקות. והנה, שני בלוני חמצן גבוהים ורחבים מקבלים את פניי. הייתי מבוהלת לרגע ומבולבלת. רגע! האם זה קשור אלינו? כן! ענו שניים מאנשי הצוות, התינוקת שלך עברה כעת החיאה".

בסיטואציה אחרת, פגשה אתי את הפינה הקבועה של איילה ריקה. "האינקובטור של הילדה שלי איננו! בקושי הצלחתי לאסוף את עצמי ולשאול: 'מה קרה?' איפה איילה? ואז קיבלתי את הדיווח היבש שהילדה ירדה לבדיקה".

מספרים חסויים על הצג היו אימת בני הבית, "ידענו ששיחת טלפון מהפגייה מגיעה ממספר חסוי, ומי יודע איזו בשורה הם צריכים להשמיע. באחת הפעמים צחקה אתי אחות בפגייה ואמרה, 'בשביל דברים טובים אנחנו לא מתקשרים, את זה ישמעו כבר ההורים כשהם מגיעים לכאן. אנחנו מתקשרים רק אם קרה חס וחלילה...'! אמירה כזו", משתפת אותנו אתי, "הפכה את השיחות החסויות לעניין טראומתי, ולכן אליהן רק אמא ניגשה".

אור בקצה האינקובטור

כברת דרך ארוכה עשתה איילה הקטנה, שלושה חודשים אינטנסיביים של טיפוס ועלייה. גרם אחר גרם אחר גרם. מסע עיקש ופתלתול מ-815 גרם ועד לשני קילוגרם. התחילו לדבר על שחרור. התקווה הממושכת לא הייתה נכזבת, וגדולה ממנה - האמונה.

ערב אחד ניגש הרופא הבכיר אל ההורים כדי לבשר להם שאיילה מתעתדת לחזור הביתה, אבל ב'עסקת חבילה' עם בלוני חמצן. היא עדיין זקוקה לסיוע נשמתי. "חברה חיצונית הגיעה לביטנו והתקינה את מערכת

החמצן, ואנחנו נדרשנו להתאמן על הנושא, לנתק ולחבר את איילה לצינור החמצן. ברר...

"האמת?!" מודה אתי, "זה כבר היה מלחיץ, ולכן גרם לנו בעצמנו להגביר הליון ביצירת החמצן הרוחני שלנו. התפילות. אין לך מושג כמה תפילות שפכנו כדי שנחזור הביתה עם איילה, עם הסלקל, החיתולים והבקבוק. ובלי, בלי מערכת החמצן".

התפילות הרבות עשו רושם בשמים, ושלושה ימים לפני השחרור התייצבה רמת החמצן בדם של איילה הקטנה, והיא לא נזקקה לתוספת חמצן מכנית. "איזה קול חגיגי היה לאחראי המשמרת, כשהודיע לנו שהתינוקת משתחררת הביתה אבל ללא תמיכה נשימתית. השבח לקל, הילדה שלנו נושמת עצמאית! על כל נשימה ונשימה - תהלה ק-ה".

סוגרים ופותחים מעגל

"אולי תחשבי שאני מגזימה אם אומר לך שכל השכונה לבשה חג כשאיילה אהרונסון סוף סוף השתחררה הביתה. היא הייתה ילדה של כולם. היא הייתה ילדה של תפילות".

יום השחרור מהפגייה היה יום טעון ומרגש. "חיפשנו מילים להודות ופשוט לא מצאנו. היינו מלאים וגדושים בהכרת הטוב למלאכים בירוק ובלבן, שנלחמו בשביל הילדה שלנו. צוות מקסים ואמפתי במיוחד. בכינו וצחקנו בערבותיה, מודים להשם על השליחים המופלאים הללו. גם הרופאים בפגייה נקשרו לאיילה והם התקשו להיפרד, אך שמחו בשחרורה".

"ואת יודעת מה הייתה המתנה שהענקתי לצוות?" מדגדגת אתי את סקרנותי, "מיזגתי בין ההתרגשות האמהית שלי למקצועי שאני עוסקת בו - עריכת סרטי וידיאו, והתוצאה הייתה..."

"עזבי", היא מחייכת, "אין הנחתום מעיד על עיסתו. אבל רק דבר אחד אומר לך, שהרופאים בפגייה שכבר מזמן השליטו שכל על רגש, לא מיהרו להספיג את הדמעות. הם ישבו וצפו ודמעו. עד כדי כך, שביקשו ממני להשאיר את הסרטון הזה אצלם במחלקה, כדי להראות אותו בפני סטודנטים, הורים ורופאים, ואני הסכמתי בשמחה. מבחינתי זו עוד דרך לראות ולהראות אמונה בעיניים".

כעת אני לא מתאפקת, מבקשת מאתי שתאפשר גם לי לראות. היא שולחת בחפץ לב, ואני מאשרת קבלה. מאושרת בגללה. אחרי שנסיים את השיחה הסוחפת הזו, אשב ביישוב הדעת לראות ולהתרגש.

"כשהייתה איילה בת שנה", היא סוגרת את הקצוות, "ההתרגשות באוויר הייתה עצומה, זה מסוג הדברים שאי אפשר לתאר אותם במילים. אי אפשר גם לצייר בצבעים. ובכל זאת, ואולי דווקא לכן, הרגשתי צורך עז להכין סרטון נוסף של הוידה, של תפילה. וכל מה שלא הצלחתי לומר. וכל מה שלא הצלחתי לשקוט".

את הקרנת הבכורה העלתה אתי בסעודת ההוידה שנערכה לרגל יום הולדת שנה, והאורחים החשובים היו ב'אורות'. כשכבה המסך ושקטו הצלילים, לא פלא ששרו כולם בהתלהבות "חסדי השם כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו".

המרוץ אל הנחת

אנחנו מדלגות על החורף הראשון של איילה, אתי מתקשה להיזכר בו. רצף של שפעות ונזולת, ברונכיט ודלקות אוזניים. איילה כמעט ולא יצאה מהבית, ובכל זאת מצאה דרכים להתקרר ולהידבק. רק כשהסתיימה עונת הקרה והתחילה עונת החמה, התחזקה איילה, התחשלה והתפתחה יפה בלי עין הרע.

החיים נכנסו ברוך השם לשגרה. אפשר לקפל את הזיכרונות והקשיים ולנסוע הלאה באוטוסטרדת הנחת. כשהייתה איילה בת שנתיים ורבע, הצטרף למשפחה תינוק חמוד ושמנמן במשקל יפה של ארבעה קילוגרם.

"פתאום מה שנראה לנו טבעי כל כך, הופך לנס של ממש. כמה מרגש היה לעזוב את בית החולים לאחר שלושה ימים, ולחזור הביתה עם תינוק בריא במשקל תקין עם אפגר 9-10. כמה טוב השם".

אך טבעי הדבר שתקופת הפגייה הלכה וצללה בתהומות השגרה. גם הקטנצ'יק החדש עלה יפה במשקל והרשים את צוות טיפת חלב. תסתכלו על העקומה.

שמחה גוררת שמחה. נחת מביאה נחת. בשעה טובה ומוצלחת נשברה הצלחת בבית המשפחה. הבת הבכורה התארכה. "מכאן ואילך התחיל המרוץ אל החתונה. כמה מרגש היה להשיב לבתי כגמולה הטוב על כל התקופה".

הן רצו לפה. הן רצו לשם. רק למצוא סט של שמלות לשובשינות הקטנות, רק למצוא פפיון תואם לבנים, להחליף את המידות, לתקן את האורך, שלא לדבר על ההכנות ההכרחיות ביותר: שמלת כלולות, התאמת פנינים, כתרים, תסרוקות. שמיכות, כסתות ועוד. "מספר חודשים נסעתי הלון-חזור-הלון בכל כבישי הצפון וכן, גם המרכז. הלכתי בעקבות הלב שלי... זה שדפק בקצב אחר. בקצב של התרגשות עצומה. עד כדי כך", היא מחייכת, מרצינה ומוחיכת בחזרה, "שלא נתתי דעתי לעובדה שעלי להאט את הקצב, כי בכל אופן אני בתקופה שלפני לידה..."

ליהודים הייתה אורה

"שירים של 'חופה' ו'עוד ישמע' לא הפסיקו להתנגן בסלון גם אחרי שהוחזרו השמלות להשכרה והעששיות אל הגמ"ח", מתרפקת אתי. "מסעודת שבע ברכות האחרונה צעדנו היישר לאווירת הפורים. כמה עליז היה להיכנס שוב אל המטבח, להפשיל שריוולים ולהכין מטעמים לסעודת היום".

שושנת יעקב צהלה ושמחה. רכסים לבשה חג. "אני מצטופפת בבית הכנסת, עם עשרות נשים, עוקבת בדריכות אחר כל מילה. 'אשר קדשנו... על מקרא מגילה'. ופתאום מציקה לי תחושה עמומה. משהו מוזר עובר עלי. אין לי צורך בדקות ארוכות נוספות כדי להבין שאני לא מרגישה טוב.

"אני קוראת לבעלי ומעדכנת אותו במצב. איזה נס שהוא המעשי שבנו. נוסעים לבית חולים! הוא קבע על אתר, ועד שאני מעכלת ומתכננת ההורים שלי בדרך לכאן... וגם הזוג הצעיר. מה יהיה על האורחים? ואיפה תתקיים הסעודה? אני מוצאת את עצמי בפתח חדר הלידה בבית חולים רמב"ם".

פחות משישים דקות אחרי שישבה אתי אהרונסון בבית הכנסת לשמוע מגילה, כבר חיבקה את התינוקת החדשה שהגיחה לעולם בהפתעה... בעצם לא חיבקה, אלא הסתכלה מן הצד לשבריר של שנייה.

'מזל טוב אמא!' שמעה אתי את קולה של הרופאה. גם עכשיו הקול שלה רעד, אבל עכשיו הרבה יותר... חיוורון סמיך נראה על

פניהם של צוות חדר לידה. 570 גרם (!) של בשר ודם ונשמה. חבילה זערורית ופועמת מוטסת במהירות על קולית אל הפגייה. טיפול נמרץ יילודים.

"אם אצל איילה היינו 'ירוקים' בנושא ולא הבנו מראש את ההשלכות או הסכנות בהווה ובעתיד, הרי שכעת כבר היינו חכמים ולמודי ניסיון. הבנו גם הבנו את המשמעות של אי-הבהירות, את הסיכויים והסיכונים ואת כל החרדות שבאמצע..."

"איילה נולדה עם צבע עור ורדרד וחיוני, ואילו עדי נולדה עם עור שקוף. גם העיניים שלה היו מצופות בקרום, והן היו בולטות. עדי הקטנה לא הייתה נראית בשלה, גם ההתפתחות שלה לא הייתה תואמת לשלב שבו היא נולדה, עובדה שגרמה לרופאים תוספת דאגה על דאגה".

בינתיים התבשרו בני המשפחה, שאחות קטנה, קטנטנה, מיניאטורית, הצטרפה למשפחה הענפה בשעה טובה. "בישרנו לילדים את הבשורה השמחה, המדאיגה, המעורבת. ביקשנו מהם לחגוג את הסעודה ברוב עם ותחושות, שירה וזמרה וכל מטעמים. ההורים שלי וגם הזוג הצעיר, כולם הגיעו לפי התוכנית המקורית".

אני מקבלת תמונות מהסעודה החגיגית ומפנימה כי מדובר במשפחה בריאה ושמחה במיוחד. כל עננה לא מרחפת בסלון, אפילו שאמא נעדרת מן השטח.

צעד קטן במסע ענק

לרגעים נדמה לי שהסיפור של עדי הוא בעצם דו"ה וו לסיפור של איילה, אבל ככל שאני נחשפת לפרטים ולתמונות אני לומדת שההבדל הוא עצום. ומנער. ומטלטל.

"אם אצל איילה דיברו איתנו בכל פעם על מה יהיה מחר..." היא משחזרת, "הרי שאצל עדי העזו לדבר איתנו רק על מה יהיה בשעה הבאה, כי מי אמר בכלל שיהיה מחר?! איילה קיבלה סיוע נשימתי חיצוני, אבל עדי כבר נאלצה לקבל חמצן לתוך הריאות. כן, מכונת ההנשמה פלשה לה עד לנאדיות הנשימה הכי קטנות.

"לראות איך מכניסים את זה..." היא נאנחת, "קשה מנשוא להורים. העור של עדי היה שקוף, אבל אפילו את השקיפות הזו לא יכולנו לראות, כי כל סנטימטר בגופה הקטון היה מכוסה באלקטרודות וצינורות. ידענו בוודאות גמורה ששום דבר לא בטוח.

"אבל אם את שואלת מה החזיק אותנו", הנה היא כבר קוראת את מהלך החשיבה שלי, "אומר לך בכנות, וסליחה אם זה יישמע לך קלישאה, כי זה לא! רק התלות המוחלטת בקדוש ברוך הוא אפשרה לנו לשרוד בתקופה הזו. ידעתי שאם התינוקת הזו הגיעה לעולם, זה לא במקרה ולא ב'טעות'. יש כאן יעד. יש כאן שליחות. ומי אמר שאנחנו צריכים להבין את המערכת האלוקית הזו?" אתי מספרת על 570 גרמים שהלכו ופחתו עד ל-460 גרמים. אני מתקשה לעכל את הנתונים ומבקשת ממנה דימוי להמחשה. "אם איילה שתחיה שקלה פחות משקית חלב דל שומן, אז עדי שתחיה... פחות מקופסת ארבע לשתב. זו שקונים במעדנייה".

אני משתתקת. מנסה לדמיין. מנסה להכיל. שוב, כרגיל, מגלה אתי כישורי חברה מפותחים. היא זורמת עם המבוכה שלי ומציעה לי לקבל תמונת מצב נוספת. "זו התמונה שבה אחזתי לראשונה את עדי, כשהמשקל שלה

היה 460 גרם. זה היה דווקא ברגע של הפתעה, אפילו אני בעצמי לא הייתי ערוכה לכך", היא מצטחקת, "בסך הכל שאלתי את הרופאה בהתעניינות גרידא, מתי כבר אוכל להחזיק את הילדה שלי, ולתדהמתי היא ענתה: 'עכשיו!' וכבר העבירו לידי חבילה פצפונת עטופה. ונושמת..."

אני מגדילה את התמונה. ועוד יותר. מחפשת לראות את האפרוח הענוג המתכרבל בין כפות הידיים השומרות על חום גופו. ואז... ואז אני מגלה את עדי הקטנטנת מוגנת בכפות הידיים של אמא שלה. באהבה אינסופית ובשלווה עמוקה. זו לא התמונה היחידה שגרמה לאותיות להיטשטש מול עיניי הדומעות.

חמישה חודשים של נצח

"גברת אהרונסון", חייכה הרופאה כשראתה שוב את הפנים המוכרות, "אם כל כך התגעגעת ורצית לבקר, יכולת לבוא ולומר שלום, לא היית מוכרה לחזור שוב עם פגה חדשה..."

"זה היה מחוץ. זה גם היה כואב. בחלום השחור שלנו לא חלמנו שנצטרך לעבור שוב את נהר הסמבטיון הזה. חשוב חשבנו שהסיפור הזה כבר מאחורינו. לעד. נו, אז חשבנו..."

אם בפרק הראשון הם 'חתמו שכירות' בפגייה למושך שלושה חודשים, הרי שבפרק החדש הם עברו דירה למקום למושך חמישה חודשים. "רק דמייני לעצמך קריעה בין בית-פגייה-בית וחזור חלילה. השם חנן אותי בילדים מקסימים ומתחשבים, אבל אני בעצמי כבר התמלאתי בנקיפות מצפון על ימים ארוכים שאינני בבית... מצד שני, כל כך הרבה מדברים על חשיבות המגע בפגים, וכמה קריטית השהייה לצידם, אז אפשר למנוע את ה'דשן' הזה מעדי?"

"את יודעת?" היא משתפת, "עכשיו במבט לאחור, אין לי מושג איך שרדתי את התקופה הזו עם ראש מורם מעל המים. אלא שאז, בעיצומה של המערכה, הרגשתי את עצמי נישאת בידיו של אבא שבשמים. כאילו קיבלתי קיתונות של כוח. ככה זה בשעת ניסיון".

גם עדי קיבלה את שמה בישראל בשבת הראשונה סמוך ללידתה, סגולה ועצה טובה כדי שיחולו התפילות על ראשה. שוב מצא עצמו הרב אהרונסון מכתת רגליו במעבה הלילות, השתדלות נוספת לרפואתה של הקטנה. דף מודפסת מקופל לשניים ובו שורה אחת בודדת, 'עדי בת אסתר לרפואה שלמה' נתלה בהיכלי התפילות.

"אם אצל איילה הייתה הסכנה במערכת הנשימה", עולה ההשוואה הבלתי נמנעת, "אצלי עדי הייתה רשימה ארוכה של בעיות וסכנות. אני אמנה לך חלק מן הדברים, ואת תכתבי את מה שאת רוצה.

"בוקר אחד מחכה לי העובדת הסוציאלית בחדר הרופא. ביחד, בזהירות, טיפין טיפין, הם מבקשים לעדכן אותי שעדי סובלת מדימום במוח, ובשל כך כנראה תסבול כל חייה משיתוק מוחין.

מה קרה בסוף, אתם שואלים בדאגה? בחסדי שמים הדימום נספג מעצמו ולא היה כל זכר לתופעה. בפעם אחרת קיבלנו מידע על רגישות חמורה במעי, כך שמלבד העובדה שיש לתת לה רק כלכלה טבעית, הרי שעלינו להיות ערוכים לכל תרחיש של זיהום".

יום חדש. אתגרים חדשים. עדי הזערורית מתגלה כגיבורה גדולה. לוחמת נחושה במלחמת החיים. "זה

נשמע הרואי, אבל זה בדיוק זה. מבט אחד על עדי העניק לי את התחושה הברורה שבקרב הזה עדי תנצח. הספיק לי לראות את תנועות גפיה כדי ללמוד זאת.

"סיטואציה אחת קשה אני זוכרת במיוחד", היא מספרת. "זה היה בבוקר שבו ניגש אלי הרופא והסביר לי שגילו אצל עדי עורק אחד שעוד לא הבשיל, ולכן הוא נשאר פתוח. לאחר התייעצות של רופאים בכירים נפלה ההחלטה שיש לנתח את התינוקת בהרדמה מלאה. 'נו...' התפתלתי בדאגה, 'אז מה אתם שואלים עכשיו?' 'אה... שרק תחתמי שאת מקבלת את האחריות על הניתוח.' אין ברירה אחרת. אבא ואמא אהרונסון חותמים על הטפסים ביד רועדת. כן, הם מאשרים בלב כבד להניח את 460 הגרמים של הבת שלהם על שולחן הניתוחים. 'לעולם לא אשכח את רגעי החרדה על כיסאות ההמתנה בחוץ. כל רעש וכל שקט הצליחו להפיל לנו את הלב. כמה קרענו את הלב... כמה תפילות... ודמעות.

עד שיצא הרופא לבשר לנו שהילדה נותחה בהצלחה ו...התעוררה. אוי, כמה חששנו מההרדמה הזו. אחר כך סיפר הרופא שהעורק היה כל כך רך, עד שכמעט התמוסס להם בידיים".

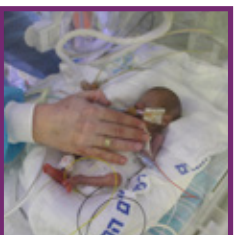
מעטפת משפחתית

אתי מעדכנת שבשנים האחרונות השתנתה מדיניות הביקורים בפגייה. בעוד בעבר הורשו רק ההורים להיכנס, הרי שהיום גם אחים מעל גיל שש מוכנסים פנימה. מה שהוביל לשינוי היה המחקרים שהראו בבירור כי נוכחות בני המשפחה לצד הפג, כולל אחים, תורמת לבריאותו ולהתפתחותו.

"בעוד אצל איילה כלתה נפשם של הילדים לפגוש באחותם הקטנה, אבל רק בגיל שלושה חודשים יכלו לעשות זאת, הרי שעכשיו, ברגע שהמשקל של עדי היה שפוי וסביל צפייה, לבשו הילדים את ערכת הבידוד, סינר, כובע ומסכה לפנים ונכנסו פנימה, בכל פעם רק אח אחד. ולמרות כל ההכנה שהכנו אותם, הם לא הצליחו להסתיר את ההלם".

סוגיית השבתות ומוצאי השבתות, וכל הקריעה הרגשית שבאמצע, חזרה על עצמה בהעתק מלא גם בתקופה הזו. "אלא שהפעם היו גם ימים טובים כמו פסח ושבועות שהיו יומיים שלמים כי היו סמוכים לשבתות. הפעם זה היה מבצע רגשי לא פשוט עבורי. ההיגיון אמר לי שבחגים אני צריכה להיות נוכחת בבית עם בעלי ותשעת הילדים, ואכן שמעתי לו, אבל הלב... והגעגוע... לא אשכח לעולם את המתח שהרגשתי אז, מה קורה עם עדי שלנו? איך עברו עליה הימים? והאם עברה אותם בכלל?"

ערב חג הפסח, שעת חצות. "נסעתי לפגייה כדי לומר לעדי חג שמח, ולהתראות חמודה. אני זוכרת את עצמי 'נדבקת' אל האינקובטור ולא מצליחה להינתק ממנו. ליטפתי את לחייה הדקיקות ולחשתי לה באוזן: 'אל תדאגי אהובה, את לא לבד כאן... כמו שהקדוש ברוך הוא שמר על משה רבינו בתיבה, כשהיה תינוק לבד ביאור, כך הוא ישמור גם עלייך. אמנם נהיה בחג ברכסים, אבל כל הזמן אנחנו כאן, לצידך'.

"ראיתי במו עיניי את עדי מקשיבה לדברים. אולי האוזניים. אולי הלב. אולי הנשמה. לא יודעת... מה שבטוח - היא הייתה רגועה אחר כך".

נפרדים לשלום

בשעה טובה הגיעה עדי למשקל שני קילוגרם, מה שנתן פתח לתקווה לשחרור הביתה. אבל התקווה הזו נגוזה כי עדי לא הייתה בשלה לחלץ אותה מהאינקובטור ולשלח אותה לחופשי.

"חיכינו וחיכינו בלי לדעת עד מתי. גם הרופאים לא ידעו לסמן יעד מוגדר, מלבד זאת שמחכים שהמערכות יבשילו. לאחר חמישה חודשים, הארוכים ביותר בתבל, התחילו להתפזר באוויר רמזים על שחרור. השם הטוב! תכף נחזור עם עדי שלנו הביתה!"

אבא ואמא אהרונסון הגיעו מוקדם בבוקר לפגייה, עם סלקל צבעוני וחיוך מנצחים, אך אויה, כבר ביציאה מן המעלית הם התעדכנו על מצוקה נשימתית שהתחוללה בלילה. אין ברירה דוחים את השחרור לתאריך אחר. פתוח.

כעבור שבועיים זה קרה. יום שנכפל בו כי טוב. ונשלש. וכל הטוב שבעולם זלג עליהם. משתחררים הביתה. אבא ואמא ועדי הקטנה נפרדו לשלום מהפגייה. אסירי תודה למלאכים בלבן. שליחים טובים בעולמו של הקדוש ברוך הוא.

הם היו ערוכים מראש עם מערכת החמצן הביתית, בלון חמצן, צינורות ועריסה ורודה קסומה. "שלושה ימים הייתה עדי מחוברת לחמצן, ואחר כך ניסיתי להוריד בהדרגה. ולא תאמינו, הניסים שליוו אותה מהרגע הלידה נמשכו גם עכשיו.

שחררתי את עדי מהתלות בחמצן והנה הסיטורציה שלה טובה. היא לא מתעייפת לנשום, ונושמת. ונושמת. בלילות הראשונים הייתי ערה כל הזמן בדריכות ליד העריסה, אבל בהמשך אפשרתי תנומה לעפעפפי, וגם הנשימה שלי חזרה לסדרה.

"כששבנו לפגייה לביקורת, סיפרתי בחשש מה שהצלחתי לגמול את עדי מהתלות בהנשמה, ואין לך מושג אילו מחיאות כפיים קיבלנו. 'זהו כוחה של אמא! התלהבה הרופאה. ואני מוסיפה: 'זהו כוחה של אם יהודייה, בתלות המוחלטת שלה בקדוש ברוך הוא'. "אל תכתבי את הכתבה", מבקשת ממני אתי, האם המופלאה, "לפני שאת רואה את הקולות והמראות. התייעוד הזה שעשיתי להן הוא יותר מאלף מילים ופסקאות. ככה תוכלי להכניס יותר 'נשמה' בכתבה". היא צודקת.

הכנתי קפה, עצרתי את התוכניות, צפיתי, התבוננתי, התרגשתי והועצמתי.

אבא מברך בשתי ידי את ילדתו בתוך האינקובטור, ושתי כפותיו מכסות את כל גופה. אמא יהודייה מחבקת את בתה, וזרועותיה מגוננות עליה בתוך נווה התלאות. בתמונות ההדרן צוחקת איילה, ילדה יפיפיה ופלפלית. הפגות לא השאירה עקבות... גם עדי עולה ברקע, תינוקת שמחה וכריזמטית. רק הפיזיותרפיסטית שעובדת איתה על חיזוק חגורת הכתפיים מזכירה את תקופת הפגות. "קטונתי מכל החסדים", מסכמת אתי את כל השיחה הזאת.

אכן, ילדי הניסים. ומערכת אלוקית מופלאה.